

Chương Thứ Hai Mười Bốn

CAO THỦ ÁC ĐẤU

Thạch Quái Trương dùng mũi hử lạnh ngắt cao đầu nói:

– Người tướng Hoàng bảo không thu thập một tên tiểu tử kêu ngạo như người chẳng?

Ngao Tử Thanh chẳng thềm đến Thạch Quái Trương nhìn cất giọng nói:

– Trì bảo chủ, kẻ có quyền ra lệnh ở đây chắc phải là các hạ chứ không phải là Thạch Quái Trương phải không?

Trì Tú quay sang trợn mắt nhìn Thạch Quái Trương nghiêm trọng nói:

– Thạch hiền đệ, việc này phải để ngu huynh tác chủ.

Xong lão nhìn Ngao Tử Thanh, giọng nghiêm trọng nói:

– Ngao đại hiệp là một hiệp khách, thịnh hành chấn động giang hồ trẻ tuổi, xem ra vẫn chưa bị phong ba giang hồ mải môn được mấy chữ.

Ngao Tử Thanh phát tay áo cười nhẹ nói, giang sơn khó đổi, bản tính khó đòi, hơn nữa tại hạ cung chẳng sửa đổi tính khí mình.

Trì Tú gượng cười nói:

– Lão phu cung biết xưa Ngao đại hiệp đàm bạc danh lợi bỗng dừng lại thích thú với chức vụ làm mình chủ như vậy? Hơn nữa như ghi chép trong Phong Vân Bảng hẳn đã đúng như trong giang hồ. Ngao đại hiệp cần gì phải tổn thương hòa khí giữa đôi bên.

Ngao Tử Thanh nhếch mép.

– Đã biết rằng như vậy Trì chủ hao tổn nhân lực để tranh đoạt quyền sách vô giá trị như thế chỉ để tại hạ giữ đỡ khỏi tổn thương hòa khí giữa hai bên.

Thạch Quái Trương lại lên tiếng chen lời:

– Người nói nghe cung hay chỉ cần người giao nó cho chúng ta có giá trị hay không đó là việc của bọn ta. Ngao Tử Thanh không nhìn đến Thạch Quái Trương, băng lạnh đáp:

– Các người cung thừa biết họ Ngao này không làm được việc đó?

Sắc diện Trì Tú ửng đỏ nhìn thấy sắc giận nhưng một nụ cười đã nhanh chóng thay vào đó, giọng lão bình tĩnh nói:

– Ngao đại hiệp, lão phu đã nhượng bộ hết sức rồi, đêm trước ở Dã Địa Bình, bản bảo đã có hơn hai mươi cao thủ, sáu mươi đệ tử đều táng mạng về tay người, chí giao của lão phu.

Bạch môn chủ cung bị người bắt sống lão phu không nói một lời nào về điều đó, lẽ ra người cung nên biết lão phu tốt nhin như thế nào rồi!

Ngao Tử Thanh nhếch môi cười nhẹ nói:

– Những điều Trì bảo chủ nói đều do các vị tự gây ra, quý bảo đại binh trấn áp, Bạch môn chủ gây trước tiên, Đại lôi giáo một mình chống lại tinh anh của ba phái hợp nhất lẽ ra không chờ tại hạ nói, Trì bảo chủ cung nên tự biết điều đó có nghĩa như thế nào rồi!

Trì Tú hừ lạnh nói:

– Dường như mọi điều phải đúng đều về phía Ngao đại hiệp.

Ngao Tử Thanh hơi khép mắt lại, lạnh lùng đáp:

– Thực tế nó như vậy!

Trì Tú nghiêng răng, nắm chặt song quyền, giọng đanh lại:

– Lão phu nhắc lại một lần nữa, Ngao đại hiệp có tiếp nhận điều kiện trao đổi của lão phu hay là không? Trước khi đáp lời, lão phu cung cấp thêm thông tin để người tiện suy nghĩ, trong bản bảo hiện thời, ngoài những đệ tử của bản bảo ra còn hội tụ đầy đủ các cao thủ của Mai Lâm môn và cả Vu đạo môn! Lực lượng đó có thể đời cả Thái sơn.

Ngao Tử Thanh đáp như chém sắt:

– Các người cung biết rõ là tại hạ sẽ trả lời như thế nào rồi?

Trì Tú cười lớn ha hả, giọng oang oang như sấm nói:

– Lão phu từng nghe Bạch lão đệ nói bản tính của Ngao đại hiệp cực kỳ ngạo mạn, cả Bạch Tôn mà người cung chẳng coi ra gì. Lão phu vốn không tin nay gặp mặt mới biết người là thứ không biết hay dở, còn tệ hơn cả những điều mà Bạch Tôn nói.

Triệu Quang Thần cất giọng gắt tiếp lời:

– Đây là cơ hội cuối cùng để hấn được phép ngưng cuồng!

Vừa dứt lời Triệu Quang Thần đã rời ghế, lướt nhanh tới trước mặt Ngao Tử Thanh.

Ngao Tử Thanh tỏ vẻ thản nhiên nói:

– Mới nói mấy lời không hợp như vậy đã muốn động thủ rồi?

Trì Tú quát lớn:

– Triệu Quang Thần, người lui ra! Vị bằng hữu này rất có cốt cách, lão phu rất kính phục.

Ngao Tử Thanh ôm quyền chậm rãi nói:

– Đa tạ Trì bảo chủ đã khen ngợi!

Thạch Quái Trượng như ngồi trên một tảng đá nói rít qua kẽ răng:

– Ngao Tử Thanh, Trì đại ca ta khách sáo với người, người đừng tưởng như vậy rồi thì không ai làm gì được người! Ngày hôm nay lão phu nhất định không tha cho người, không cần nhọc đến một quân một tướng nào cả, một mình lão phu cung đủ rồi.

Sắc diện Ngao Tử Thanh hơi trầm xuống, ẩn hiện một làn sát khí mờ mờ giọng bình thản nói:

– Nếu Thạch bằng hữu có ý ngày hôm nay chỉ nhắm vào tại hạ thì tại hạ sẵn lòng bồi tiếp.

Trì Tú đứng dậy giơ tay lên giọng âm trầm nói:

– Thạch hiền đệ, Ngao đại hiệp miệng lưỡi sắc bén, lão phu đã có một biện pháp có thể giải quyết tranh chấp ngày hôm nay mà không cần phải đổ máu!

Ngao Tử Thanh nở một nụ cười quái dị, giọng đều đều nói:

– Được như vậy thì càng hay, tại hạ thực lòng không muốn giết người nhiều hơn nữa. Chẳng hay Trì bảo chủ có kế sách gì để giảm thiệt hại cho quý bảo?

Triệu Quang Thần nổi nóng quát:

– Cái gì mà giảm thiệt hại cho quý bảo? Ta thấy người đã sợ lắm rồi, lo tìm đường mà rút lui cho đỡ mất mặt. Hừ, đúng là đồ vô sỉ, không hiểu sao người còn đứng được trên giang hồ cho tới giờ này.

Ngao Tử Thanh hừ lạnh nói:

– Bằng vào mấy câu nói của người, ngày hôm nay người khó mà giữ được tính mạng đó!

Triệu Quang Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Ngao tiểu tử! Lão tử thách người đó!

Thạch Quái Trượng định lên tiếng chen vào, nhưng Trì Tú đã giơ tay cản lại, giọng trầm trầm nói:

– Ngao đại hiệp, lão phu cung không muốn mang tiếng đi cướp đồ vật của người khác. Lão phu cung chẳng muốn ỷ đông hiếp ít, nhưng người đến đây lại ngạo mạn đến dường như chẳng coi ai vào đâu cả. Lão phu không thể để cho người được tự do ra vào Hoàng Long bảo được.

Ngao Tử Thanh cười lạnh nói:

– Tại hạ chán ngấy những lời giả nhân giả nghĩa rồi. Người muốn gì cứ nói thẳng ra!

Trì Tú hừ một tiếng nặng nề chậm rãi tiếp:

– Lão phu muốn được thưởng thức võ học của họ Ngao người, nếu không chê thì xin tỷ thí với vài huynh đệ của bản bảo, bất kể là thắng hay bại, không ai được

oán ai cả!

Ngao Tử Thanh cười lạnh gật đầu đáp:

– Hay lắm! Không biết các hạ định tỷ thí thế nào?

Trì Tú giọng âm lạnh đáp:

– Võ công của Ngao đại hiệp chấn động giang hồ, vài chiêu võ công của các nhân vật trong bản bảo sợ khó làm ứng ý Ngao đại hiệp. Vì vậy lão phu định ra ba trận nếu Ngao đại hiệp qua lọt hết ba cửa ải của bản bảo, lão phu đích thân tiễn Ngao đại hiệp ra khỏi cửa bảo. Bằng như Ngao đại hiệp không may thọ bại thì lão phu rất lấy làm tiếc xin Ngao đại hiệp để Phong vân bản lại.

Ngao Tử Thanh nghe nói hơi giật mình, bụng nghi thầm:

Hoàng Long bảo cao thủ đông như rừng, nay lại thêm các cao thủ ở Mai Lâm môn và Vu đạo môn thì các nhân vật như Thạch Quái Trượng trợ lực, đừng nói là ba cửa ải, một cửa ải cũng khó lọt qua. Nhưng nếu không chấp nhận thì lập tức đối phương sẽ với toàn bộ thực lực của chúng, chúng còn cho rằng mình khiếp sợ.

Nghi xong Ngao Tử Thanh ngẩng cao đầu, thản nhiên đáp:

– Tại hạ nay đã ở vào thế cưỡi hổ, có muốn xuống cung xuống không được. Chỉ mong Trì bảo chủ lưu tình, nếu không e rằng tại hạ không chịu nổi..

Trì Tú nở một nụ cười mãn nguyện nói:

– Ngao đại hiệp quả nhiên là hào khí ngất trời, chúng ta đã quyết định xong, mời Ngao đại hiệp ra bên ngoài.

Ngao Tử Thanh đứng dậy khách khí nói:

– Trì bảo chủ, mời!

Trì Tú bước đi trước dẫn đường, Thạch Quái Trượng bước nhanh lên ghé tai Trì Tú nói:

– Trì đại ca chớ quên lời tiểu đệ!

Ngao Tử Thanh mỉm cười ung dung bước đi. Hai hàng thị vệ cung lần lượt đi theo ra đất trống trước khách sảnh, tên nào tên nấy sắc diện thâm trầm căng thẳng chờ đợi.

Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều có mặt trên tỷ võ trường ngang trước khách sảnh. Trì Tú thống lĩnh gần hết cao thủ của Hoàng Long bảo đứng về một phía, phía bên kia chỉ có một mình Ngao Tử Thanh.

Trì Tú cười nhẹ đáp:

– Ngao đại hiệp thần công cái thế, hầu như là có thể xưng thiên hạ vô địch, xin nương nhẹ đối với hạng bất tài của bản bảo!

Ngao Tử Thanh khẽ ôm quyền nói:

– Quý bảo là nơi ngọa hổ tàng long, cao thủ đông như kiến, Trì bảo chủ danh

chấn thiên hạ, thân uy vang tứ hải, tại hạ sợ phải bêu xấu ở đây.

Ngao Tử Thanh vừa đối đáp với Trì Tú vừa lướt mắt nhìn khắp những cao thủ béo gầy cao thấp đủ hình đủ dáng của Hoàng Long bảo, ánh mắt chàng sâu thẳm như hai tuyệt cốc sâu vạn trượng, không ai đoán nổi chàng đang suy tính điều gì.

Nhìn khắp lượt xong, Ngao Tử Thanh cất giọng âm trầm hỏi:

– Trì bảo chủ, còn chờ gì nữa?

Sau lưng Trì Tú phát ra tiếng cười dài dài, ba nhân vật hình thù cổ quái bước ra, ba người một màu y phục xám xịt, một béo hai gầy, râu tóc và cả chân mày đều bạc trắng, sắc diện âm trầm, một người lên tiếng nói:

– Bảo chủ, trận đầu xin cho huynh đệ lão phu lãnh công.

Ngao Tử Thanh lạnh lùng quan sát ba lão nhân nghi thâm:

Trông dáng ba lão đầu, hình như là thủ túc huynh đệ của Trì Tú, võ lâm xưng chúng là Tam sát thủ, Lương Phi, Tống Đô và Đàn Phong. Nếu Trì Tú phái đúng ba người này xuất trận thì tình thế không dễ dàng chút nào.

Người đứng đầu Tam sát thủ Lương Phi mấp máy môi, giọng âm trầm nói:

– Ngao Tử Thanh! Lão phu nghe nói người võ công cao siêu lắm, lão phu không tin Hoàng Long bảo sát thủ hợp lực mà người còn có cơ hội để đấu trận thứ hai.

Ngao Tử Thanh khề nhếch môi biểu lộ một nụ cười tàn khốc, giọng bình tĩnh đáp:

– Thiên Sát Lương Phi, Địa sát Tống Đô, Nhân sát Đàn Phong. Ba người đã sống đến từng này tuổi không lẽ không đủ kiên nhẫn để chờ đến hết tuổi già được chết yên lành trên giường bệnh mà định nhờ Quý ảnh tiêu siêu độ sớm cho ba người?

Tam sát thủ đứng bất động, sáu đôi mắt phát ra sáu tia hàn quang như sáu mũi dùi, muốn xoi thủng qua người Ngao Tử Thanh dáng dấp của ba người lúc này chẳng khác ba hung thần ác sát đang chực chờ ăn sống nuốt tươi đối phương.

Nhân sát Đàn Phong bỗng cất tiếng cười khàn khặc, tiếng nói nghe như tận mười tám tầng địa ngục vọng về.

– Ngao Tử Thanh! Dù người có bản lãnh thông thiên, có mọc cánh cung không thể thoát khỏi kiếp nạn ngày hôm nay!

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười giọng lạnh lạnh nói:

– Tại hạ chẳng có ý muốn gì nhưng nếu muốn không cần phải mọc cánh. Tại hạ tin tưởng không một ai có thể ngăn cản bước chân của tại hạ, dù nói là Tam sát thủ của Hoàng Long bảo.

Địa sát Tống Đô nói rít quan kễ rằng:

– Ngao Tử Thanh! Người quá tự tin vào bản lĩnh của người, nhưng hôm nay nói gì thì người cũng không chạy thoát khỏi nơi này được. Nếu người thức thời sớm quảng binh khí đầu hàng lão phu có thể niệm tình xin bảo chủ tha mạng cho người!

Ngao Tử Thanh lướt ánh mắt thờ ơ nhìn tam sát thủ giọng bình thản nói:

– Tam vị lão bằng hữu! Nếu các người không suy nghĩ chín chắn, các người sẽ thấy ngay một kết quả bi thảm mà các người không bao giờ tưởng tượng nổi!

Thiên sát Lương Phi quay lại nhìn Trì Tú khế ôm quyền nói:

– Xin bảo chủ cho phép!

Trì Tú giơ tay ngăn lời Lương Phi, dịu giọng nói:

– Tam vị huynh đệ tạm thời lui ra, trận đầu tiên sẽ có người khác thử sức với hần.

Một lão nhân để tóc dài, dáng khệnh khạng từ phía sau bước tới nói:

– Bảo chủ, Cuồng kiếm Cửu Tiêu xin lãnh mạng.

Trì Tú gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lão nhân khệnh khạng tiến thêm mấy bước, mục quang như điện ngó vào Ngao Tử Thanh giọng âm hàn nói:

– Lão phu Cuồng kiếm cửu tiêu Quân Vô Định, lão phu sống được tới ngày nay đã cảm thấy đủ vốn rồi, định nhờ Ngao đại hiệp tiễn đưa giùm.

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười nhạt nói:

– Tại hạ đành cam đắc tội!

Quân Vô Định rút trường kiếm đánh xoảng một tiếng, không gian chợt lạnh hần đi dưới hàn quang của thanh kiếm. Quân Vô Định cất giọng trầm trầm nói:

– Lão phu dùng thanh Cửu tiêu kiếm này để thỉnh giáo tuyệt học của Ngao đại hiệp!

Ngao Tử Thanh mỉm cười, Quỷ tiêu rung nhẹ một cái, lưỡi miến đao lập tức xuất hiện trước mũi tiêu, hàn quang chớp động, thân hình chàng đảo nhanh một vòng, miệng kêu lớn:

– Mời!

Âm thanh chưa kịp dứt thì thân hình chàng như một chiếc lò xo bắn lên khỏi mặt đất.

Gần như đồng thời, Quân Vô Định cũng tiến tới hai bước, trường kiếm trong tay hóa thành chiếc cầu vòng tròn giống hệt như một chiếc thiên kiều ngu sắc tung hoành trên không, rồi đột ngột quét ngang vào hông Ngao Tử Thanh.

Tựa như một đám mây trắng nhẹ nhàng từ trên không bay xuống, trong đám mây trắng ẩn hiện những tia chớp, thân hình Ngao Tử Thanh đang là là đáp xuống bỗng đảo lộn nhanh như chớp, trong nháy mắt đã thực hiện được hơn mấy mươi

động tác đảo lộn.

Thân hình chàng đột ngột thẳng lên cao bảy thước, trong khi thân hình chàng cất lên, trong một khoảng cực ngắn, một tia sét xẹt nhanh đến trước mặt Quân Vô Dịch.

Thanh Cửu tiêu kiếm của Quân Vô Dịch nhỏ bằng hai ngón tay, dài hơn bảy thước, kiếm phong sắc bén, mỗi một cử động của kiếm đều làm phát ra những tia hàn quang làm người ta có cảm giác đang ở giữa mùa đông.

Bước chân Quân Vô Dịch di chuyển theo một tư thế tuyệt mỹ, phần mình và đầu nghiêng qua lắc lại, vừa khéo tránh được đường đao chí mạng của Ngao Tử Thanh. Đồng thời Cửu tiêu kiếm trong tay lão cung co duỗi, quét, rạch liên tiếp năm mươi ba lần. Tả chưởng êm như ru vận đầy đủ kinh lực đẩy một thế nhằm ngực trái Ngao Tử Thanh.

Thân hình Ngao Tử Thanh như tan loãng ra trong không khí, trông nhạt dần nhạt dần rồi mất hẳn, đến khi thân hình chàng tụ lại thì quỷ tiêu cung đã từ một hướng khác kích tới sát người Quân Vô Dịch rồi.

Quân Vô Dịch quát lớn một tiếng, Cửu tiêu kiếm điên cuồng nhằm giữa làn tiêu ảnh kích tới, trông lưỡi kiếm lão giống hệt như con độc xà đang cuồng nộ.

Một loạt tiếng va chạm như tiếng châu vãi trên mâm vàng vang lên, hai bóng người thoát rời nhau nhưng rất nhanh lại cuốn vào nhau quần đả.

Nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng được, dường như mỗi chiêu thức đều không có khởi đầu, chỉ trong nháy mắt thì bao nhiêu chiêu thức, bao gồm thế công thủ đều thuộc về quá khứ. Hai thân hình quấn lấy nhau như những chiếc lá xoay tròn trong cơn lốc. Trong nháy mắt đã công thủ được ba mươi sáu thế, mỗi thế sau lại nhanh hơn mạnh hơn, hiểm độc hơn thế trước.

Trì Từ đứng bất động quan sát, sắc mặt lão lạnh lùng chẳng để lộ chút biểu cảm nào. Nhưng đôi mắt hơi nheo lại của lão không để sót bất kỳ một thay đổi nhỏ nào trong đấu trường, càng lúc sát khí ẩn hiện giữa đôi mày lão càng đậm đặc hơn.

Ngay khi đó thì quỷ tiêu của Ngao Tử Thanh dao động trong một biên độ cực hẹp, lưỡi miến đao ở đầu tiêu uốn lượn như những đợt sóng cực ngắn, cực nhanh liên tiếp công hai mươi sáu đao, đao nào đao nấy uy lực có thể san bằng cả ngu nhạc. Quân Vô Dịch không còn cách nào khác, đành chịu thoái hậu ba bước.

Thân hình Ngao Tử Thanh như bóng với hình theo sát đối phương, quỷ tiêu điểm nhanh tới đánh bại một thế phản kích của Quân Vô Dịch.

Bỗng chàng dừng tay, song mục nhìn trừng trừng vào mặt Quân Vô Dịch, hai đồng tử của chàng hiện rõ nét mặt lo âu của Quân Vô Dịch.

Quân Vô Dịch hơi rùng mình nghi thâm:

Công lực của tên tiểu tử này quả nhiên cao thâm hơn sự tưởng tượng của mình. Thật đáng sợ...

Song mục của Quân Vô Dịch thoáng hiện hai luồng dị quang, hơn ai hết đã thấy rõ võ công của đối phương cao thâm đến nỗi trong kiếp này lão không còn đủ thời gian để với tới nữa, đành nghiêng chặt răng đánh liều xông lên.

Và thế là toàn thân lão bị chìm vào trong quả cầu ngũ sắc loang loáng hàn quang, không gian như bị chìm vào trong một làn hàn sương nặng nề, vì vu cật nát không gian thành vô vàn mảnh vụn.

Nhưng dù đã cố gắng đến tận cùng, làn sương lúc nào cũng nằm trong vòng khống chế của từng đường ngân quang, tựa như một tấm lưới đan bằng những tia sét của thiên lôi, trùm xuống xiết dần lại.

Rất nhanh hai người đã giao đấu được hơn sáu mươi hiệp.

Công bằng mà nói kiếm thuật của Cuồng kiếm cửu tiểu Quân Vô Dịch xứng đáng được xưng là nhất tuyệt, không những kiếm thuật kỳ diệu mà công lực cũng tinh thâm, sở học của Quân Vô Dịch có thể nói hiếm người sánh kịp. Trong Hoàng Long bảo lão có một vị trí khá tôn quý, thường lão tự ý ra vào Hoàng Long bảo và chẳng chịu bất kỳ sự câu thúc nào cả.

Nghe đâu trong gần hai mươi năm qua lão chưa một lần phải đích thân động thủ với bất kỳ ai. Trì Tú rất tôn trọng Quân Vô Dịch, nếu không gặp phải một địch thủ quá cao cường như Ngao Tử Thanh thì Trì Tú đã không để cho Quân Vô Dịch phải xuất trận.

Trong đấu trường đã có sự thay đổi.

Hàng loạt ánh hồ quang bỗng văng bắn ra tứ phía, hóa thành núi quang ảnh. Quang cảnh trong đấu trường lúc này trông vô cùng đẹp đẽ. Tựa như những chùm pháo hoa đang tỏa ra những tia ngũ sắc. Nhưng trong quang cảnh mỹ miều ấy ẩn tàng vô vàn sát khí, khiến người ta có cảm giác rờn rợn, ai cũng linh cảm thấy cuộc chiến đã đến hồi kết thúc.

Gương mặt nghiêm lạnh của Trì Tú liên tục co giật, một luồng hàn khí từ nơi sâu thẳm trong tiềm thức lão đang chậm chậm bốc lên, mỗi lúc một thêm mãnh liệt. Lão không ngăn được cái rùng mình đến bất chợt, nghi thầm:

Thật không sao tưởng tượng được, Ngao Tử Thanh mới từng đó tuổi đầu, cho là hắn bắt đầu luyện công từ lúc lọt lòng mẹ đi nữa thì Quân Vô Dịch cũng có thời gian luyện công ít ra cũng gấp đôi như vậy. Nhưng thực tế cho thấy Quân Vô Dịch dù đã cố gắng đến mức cao nhất cũng không thể đột phá nổi vòng vây đang ngày càng xiết chặt của đối phương! Công lực của Ngao Tử Thanh có thật cao siêu đến mức độ đó?

Bất giác lão phát ra một tiếng thở dài.

Thiên sát Lương Phi đã quay đầu nhìn Trì Tú một cái, nghiêng răng nói:

– Bảo chủ, tên tiểu tử này không đơn giản, chúng ta huy động toàn lực bao vây.

Trì Tú chậm rãi giơ một tay ra tỏ ý ngăn lại trầm giọng nói:

– Cho đến giờ này chưa cần thiết phải hành động như vậy, trận đấu có thể chúng ta chưa làm khó dễ được hắn, nhưng chưa hẳn hẳn có thể qua được trận thứ hai! Chúng ta nên nhẫn nại đợi chờ!

Lúc này bỗng nghe Ngao Tử Thanh quát lên một tiếng, song thủ chàng liên tục chuyển động, lưỡi miến đao biến thành muôn ngàn tia sét cắt nát không gian, liên hoàn công kích, tốc độ nhanh đến không sao diễn tả nổi.

Quân Vô Định trợn tròn đôi mắt, mái tóc dài xõa sau lưng lão giờ đã dựng lên như bờm ngựa, bay bay trong gió, tay vung vẩy trường kiếm, trông lão không còn giống như một con người nữa, mà đã biến thành một ác thần.

Lại nghe vang lên một tiếng kim thiết va chạm nhau, ngay khi đó bỗng có năm điểm hàn tinh nhẹ nhàng, không gây ra một tiếng động nhằm lưng Ngao Tử Thanh bay tới.

Ngao Tử Thanh hừ lạnh một tiếng quát:

– Ti tiện!

Hơi nhón một chân lên, xoay nhanh một vòng, quỷ tiêu quét ra một đường cực kỳ chuẩn xác đánh văng cả năm mui Hồ đầu tiêu, lưỡi miến đao cung kịp thời gạt phăng một thế kiếm công của Quân Vô Định.

Quân Vô Định thấy thân thủ của đối phương nhanh nhẹn đến như thế thì không khỏi thở dài khen thầm, đồng thời lão cũng cảm thấy hổ thẹn vội lên tiếng quát:

– Ngu Khắc Tinh! Chớ làm mất mặt lão phu!

Thì ra kẻ phóng hổ đầu tiêu công kích Ngao Tử Thanh vừa rồi chính là Ngu Khắc Tinh, một thuộc hạ của Quân Vô Định. Ngu Khắc Tinh thấy thượng cấp của mình bị rơi vào thế hạ phong nên ra tay tương trợ, biết là năm phi tiêu khó mà đủ thương được đối phương, nhưng ít ra cũng quấy nhiễu tai mắt đối phương, tạo cơ hội cho Quân Vô Định lấy lại thế thượng phong, nào ngờ hảo ý của gã còn bị Quân Vô Định trách mắng, nên hậm hực lui ra.

Ngao Tử Thanh vừa vung quỷ tiêu tấn công rất hơn, vừa cười cười nói:

– Quân bằng hữu hơi quá nghiêm khắc với thuộc hạ rồi!

Quân Vô Định chưa kịp đáp lời thì phục một tiếng, vạt áo của Quân Vô Định bị lưỡi miến đao hớt mất một mảng lớn.

Thân hình Ngao Tử Thanh tung lên không trung, quang ảnh rợp trời, rơi xuống như tuyết, hai bóng người hợp lại rồi phân ra. Quỷ tiêu khê rung động, muôn đạo hàn quang từ những góc độ quái dị, từng đợt từng đợt kích tới.

Ngao Tử Thanh cất giọng bình thản nói:

– Quân bằng hữu, chúng ta sẽ đấu đến phân thắng bại thì dừng lại hay là...

Quân Vô Định lại bị bức lui ba bước, mới rít qua kẽ răng:

– Không có một người nằm xuống thì chưa dừng tay!

Ngao Tử Thanh lướt người qua màn kiếm quang dày đặc, cất giọng thông thả đáp:

– Loài trùng đế còn ham sống chết nữa là! Quân bằng hữu hà tất lại phải nóng lòng muốn chết như vậy!

Chàng đang nói thì Quân Vô Định đã nghiêng chặt rằng công tới một chiêu chí mạng, thân hình hơi gầy gò của Ngao Tử Thanh di động theo một bộ pháp quái dị, để mũi kiếm lướt sát qua và vung quỹ tiêu lên phản công mười một đao, bảy cước ung dung nói:

– Nhấn nài một chút, lão bằng hữu!

Ngao Tử Thanh vừa cười vừa nói dáng vẻ cực kỳ ung dung, nhưng hàn quang bức sà sạt bên người Quân Vô Định khiến lão chống đỡ đến rối loạn cả chân tay.

Từng đường từng đường hàn quang như chớp giạt, xuyên qua màn kiếm ảnh mờ mờ kích vào những vị trí yếu hại trên người Quân Vô Định. Lão gắng gượng vung kiếm phòng thủ, thỉnh thoảng lại phải lùi ra sau để giảm bớt áp lực tấn công của đối phương.

Ngao Tử Thanh nhú mày nghi thâm:

Trì Tú phái toàn những cao thủ tuyệt đỉnh ra để đối phó với mình, người nào người nấy chắc đều có công lực hùng hậu, nếu để trận chiến kéo dài, tinh lực mình hao tổn, sợ sẽ không vượt qua nổi hai cửa ải sau. Chi bằng tốc chiến tốc thắng...

Ngao Tử Thanh vừa tính toán trong lòng vừa ngưng tụ thần công, pho đao pháp Phi nhãn trảm ra, áp lực về phía Quân Vô Định lập tức tăng cao, mỗi chiêu mỗi thức, thậm chí mỗi cái rung động của lưỡi miến đao cũng tạo nên một làn cương khí dung mãnh, chiêu thức thiên biến vạn hóa, từng thế công đều khiến quỷ khốc thần sầu.

Quỷ tiêu bỗng hóa thành một lưỡi sét của thiên lôi, lưỡi miến đao hóa thành một luồng lãnh điện kinh hồn, quỷ tiêu uy vu, lãnh điện chớp giạt tạo nên một bầu không gian chứa đầy sát khí, khiến cho đối thủ của chàng phải kinh hồn táng đờm.

Ngao Tử Thanh hít một hơi chân khí, mượn lực hất lên trường kiếm trong tay của Quân Vô Định, thân hình cất lên cao hơn trượng, đảo nửa vòng trên không, từ trên cao lao xuống như con thần long quấy mình, lạnh giọng quát:

– Thạch Phá Kinh Thiên!

Mái tóc dài của Quân Vô Định dựng lên như lông nhím, Cửu tiêu kiếm múa lên thành một bức tường sắt đặc sệt ánh hàn quang. Từng đợt từng đợt sóng bạc nổi tiếp nhau, chồng lên nhau, từ dưới đất lên cao dần lên tận chín tầng mây, ào ào cán tới như muốn nghiền nát, phá nát tất cả thứ gì ngăn cản bước tiến của nó.

Một tia sét nhỏ như mũi kim đâm thẳng vào bức tường sắt, tạo nên một âm thanh chói chói, nhọn hoắt, kéo dài. Từng chùm từng chùm lửa bắn tung tóe. Ánh hàn quang tắt ngấm, Quân Vô Định loạn choạng lúi lỏi, cả vạt trường bào của lão đã biến mất lúc nào.

Sắc mặt của Quân Vô Định thoát xanh thoát đỏ. Lão gầm lên một tiếng như con hổ bị trúng thương, thân kiếm hợp nhất, lao lên thi triển một thế tấn công bất kể tính mạng.

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười dài, thân hình chàng như chiếc pháo thăng thiên phi vọt lên không trung, đảo người trở xuống, lưỡi miến đao nhanh như không thể nào nhanh hơn được nữa xẹt xuống, các động tác liên lạc nước chảy, không có điểm dừng, tựa như tất cả những việc xảy ra được thực hiện bằng một động tác duy nhất vậy.

Lại nghe tiếng kim thiết va chạm nhau chói chói, Quân Vô Định cảm thấy cánh tay tê dại, hộ khẩu rách toạc, máu tươi rơi lộp bộp xuống đất. Cửu thiên kiếm đã suýt nữa vọt khỏi tay bay đi.

Động tác xảy ra nhanh đến nỗi người ta không kịp nháy mắt thì mọi việc đã trở thành quá khứ rồi.

Quân Vô Định quát vang:

– Lão phu thí mạng với người!

Quân Vô Định hai tay nắm chặt thân kiếm, nhưng không sao giữ được cho thân hình khỏi run lên lẩy bẩy, nghiêng chật rãng xông lên. Nhưng từ trong đáy lòng có một tiếng thở dài não ruột cùng một giọng bí hiểm vang lên:

– Mạng lão phu đến ngày hôm nay là hết.

Ngao Tử Thanh nhếch mép nở một nụ cười còn khủng khiếp hơn vẻ giận dữ ngàn vạn lần xuất hiện trên gương mặt đã sớm hóa thành đá của chàng.

Quân Vô Định cảm thấy một làn ngân quang bay tới lớn dần lên, chỉ trong nháy mắt đã lan rộng che lấp cả bầu trời, trong tầm mắt của lão chỉ còn độc nhất một làn bạch quang lạnh lẽo, lão vận dụng hết sức còn lại, gươm kiếm lên, chém thẳng vào đám ngân quang.

Keng một tiếng duy nhất làm kinh tâm động phách toàn thể mọi người hiện diện. Ánh ngân quang liên tục chớp động nhưng bây giờ đã pha lẫn cả màu đỏ của máu.

Quân Vô Định rú lên một tiếng khủng khiếp, máu hòa lẫn với thịt bắn văng tung tóe. Khi ánh ngân quang tắt dần, Quân Vô Định đã biến thành một tử thi nhoe nhoẹt máu thịt, đổ vật xuống đất.

Ngao Tử Thanh đứng bất động ngay bên cạnh, lưỡi miến đao còn dao động trước đầu tiên, mũi đao chúi xuống đất nhỏ từng giọt từng giọt máu tươi xuống đất. Trông chàng lúc này hoàn toàn giống một bức tượng sát thần, toàn cảnh toát lên

một không khí đầy chết chóc ghê rợn.

Gương mặt Trì Tú hơi co giập, nhưng giọng lão nghe vẫn rất bình thản:

– Ngao Tử Thanh! Người ra tay còn tàn độc hơn cả lời đồn đại về người trong giang hồ!

Ngao Tử Thanh cố gắng che đậy hơi thở hỗn hển của mình, cất tiếng cười nhẹ nói:

– Xưa nay chưa bao giờ tại hạ nói mình là người có bản tính nhân hậu.

Trì Tú nghiêng răng nói:

– Thủ đoạn của người tàn ác bất nhân như chính con người của người. Người đáng tội chết ngàn vạn lần.

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười lạnh nói:

– Câu vừa rồi lẽ ra phải để tại hạ nói mới đúng. Tại hạ đã có ý muốn nhượng bộ, đáng tiếc là Quân Vô Định đã không biết tự lượng. Chính lão buộc tại hạ phải làm như vậy.

Trì Tú không tỏ vẻ phần nộ, cung chẳng tỏ vẻ bi thương, lão cất tiếng lạnh lùng đến tàn khốc nói:

– Ngao Tử Thanh! Trận tiếp theo sau sẽ là trận đua tiền người về chốn hư không, nếu người còn muốn sống thì mau giao Phong vân bảng ra, đồng thời phát thệ vinh viễn lui ra khỏi giang hồ..

Ngao Tử Thanh chú mục nhìn Trì Tú bằng cặp mắt của người ta khi nhìn thấy một con thú lạ. Lát sau cất giọng mỉa mai đáp:

– Nếu Trì bảo chủ giống trống lui binh ngay bây giờ thì...

Chàng kéo dài giọng lắc đầu vẻ tiếc rẻ nói:

– Nhưng đã trễ rồi, e rằng người có hối cung không còn kịp nữa!

Trì Tú cao giọng:

– Thuần Mâu Song Hùng! Trận tiếp theo bản tòa giao cho hai vị đó! Hai trung niên hán tử một mập một ốm lập tức ứng tiếng lướt ra tới trước mặt Ngao Tử Thanh chừng ba thước thì dừng lại.

Tên mập thì mình mẩy nung núc đầy thịt vẻ mặt như hung thần ác sát tên là Thiệu Dung, tên ốm thì mặt mày xấu xí như ác quỷ, tên là Thiệu Lực.

Ngao Tử Thanh lướt mắt nhìn Thuần Mâu Song Hùng, nở một nụ cười quái dị nói:

– Hai người hợp xưng là Thuần mâu, sao không sửa lại là Mâu thuần nghe cho đúng hơn. Bởi vì người sợ chết, lại không biết tự lượng sức mình nên gọi là Mâu thuần cho phù hợp.

Thiệu Dung nổi giận lôi đình, nói:

– Ngao Tử Thanh! Người là tên tiểu tốt tâm trường hiểm độc, ngày hôm nay cho người được nếm mùi đau khổ. Điều mà người luôn đem đến cho người khác.

Ngao Tử Thanh trầm hắc nét mặt lại cất giọng âm hàn nói:

– Hai người sẽ chung số phận với Quân Vô Định, đừng mong có ai chạy thoát.

Thiệu Lực cất giọng căm phẫn nói:

– Ngao Tử Thanh! Núi cao còn có núi cao khác, đừng mở miệng khoác lác sớm như vậy. Ngày hôm nay dù người có mọc ba đầu sáu tay cũng phải phơi thây trong Hoàng Long bảo.

Ngao Tử Thanh cười nhẹ nói:

– Hạng như hai người chưa xứng đáng để nói những lời như vậy trước mặt tại hạ!

Thiệu Dung nghiêng răng ken két nói:

– Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa kia! Có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra đi. Lão gia người chẳng ngán người đâu.

Thiệu Lực cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

– Người có mắt mà chẳng có trông, hết người đi hù dọa, người lại hù dọa ngay nhị vị lão gia, người sẽ chết mà chẳng toàn thây.

Ngao Tử Thanh nhếch mép cười lạnh nói:

– Nhiều lời vô ích, hãy để dành sức dùng vào công phu quyền cước có lợi hơn!

Chàng khẽ rung cây tiêu trong tay. Lưỡi miến đao nơi đầu tiêu cùng rung lên những âm thanh trong trẻo, ánh hàn quang chớp động như ánh sét giữa đêm mưa.

Trận chiến sắp khai diễn, mọi người đều hồi hộp đến nghẹt thở, không khí căng thẳng ẩn tàng tiếng gào rú của ma trêu quỷ hồn, mùi tanh nồng của máu.

Ngao Tử Thanh cất tiếng cười, tiếng cười của chàng nghe như tiếng quỷ chiêu hồn trước giờ khởi hành đi gọi hồn n. Trong tiếng cười rờn rợn, chân bước lên hai bước, Quỷ Tiêu cất lên hàn quang di động, vừa giáp mặt đã công liên hoàn bảy thế, bức Triệu Lực phải lùi ra xa năm, sáu bước.

Thế là trận kịch chiến thứ hai đã khai diễn.

Thiệu Dung xuất thủ tấn công, thế công mang theo một lực đạo đủ để di sơn phá thạch. Trong khi đó thì ở một phía khác Thiệu Lực sau một hồi bố trí rồi đã vãn hồi được thế phản kích.

Ngao Tử Thanh cười lạnh liên liên, Quỷ Tiêu thoát trái thoát phải, đang quét thành hình cầu vòng ở trước mặt, khi quay lại phải sau đã hóa thành một điểm hàn tinh. Đao ảnh điệp điệp trùng trùng, tuôn chảy ra vô cùng tận, ánh hàn quang vây bọc như thiên la địa võng, chẳng có một khe hở nào dù là nhỏ nhất để đối phương

có thể thừa cơ tiến công.

Thuần Mâu Song Hùng quả nhiên bị dư uy của Ngao Tử Thanh làm cho khiếp đảm, cả hai song song lui ra dù trong lòng chẳng muốn tỏ vẻ yếu kém trước đối thủ. Nhưng khi lui ra tới bên ngoài, song song quát lớn một tiếng, đồng xông vào phản kích.

Ngao Tử Thanh hơi rùn người xuống, miến đao vẽ thành một vòng tròn hồ quang lóe mắt, từ trong vòng tròn bỗng có những tia chớp liên tục bắn về phía Thuần Mâu Song Hùng, cả hai lại phải lùi ra bốn, năm bước. Ngao Tử Thanh không chút chần chừ, thân hình chàng xoay tròn rồi cất lên, cất lên cao tận trời xanh, đảo lộn xuống cung tiếp tục xoay như một chiếc chong chóng, âm thanh vọng về nghe như sét nổ lưng chừng trời:

– Thạch Phá Kinh Thiên!

Thiệu Dung gầm lên một tiếng đưa chiếc thuẫn to bè ra múa loạn và liên tiếp tấn công sáu thế thuẫn và đá một cước.

Soạt! Soạt! Soạt! mấy tiếng xé gió nghe sắc ngọt, một chiếc trường mâu như một con rắn dài ngoằn uốn éo trong không trung từ tay Thiệu Lực nhằm các yếu huyệt trên người của Ngao Tử Thanh lao tới.

Thân hình của Ngao Tử Thanh đang trên đà lao xuống, bỗng dừng lại một cách kỳ dị, chờ các thế công của đối phương lướt đi sần sật bên người xong lại tiếp tục lao xuống dưới, lưỡi đao như một ánh chớp bổ xuống đầu địch nhân.

Thiệu Lực tay múa trường mâu như bay, miệng kêu la inh ỏi, chân nhảy ra ngoài né tránh. Nhưng hơi trễ mảy may, đầu nhọn của trường mâu bị lưỡi miến đao chém phăng đi một đoạn. Thiệu Dung cũng quát lớn một tiếng nhảy ra ngoài, nhưng chiếc thuẫn bằng đồng nặng nề cũng bị chém đứt một góc nhỏ.

Song mục của Thiệu lực bắn ra những tia lửa như muốn thiêu đốt Ngao Tử Thanh ra thành tro, miệng quát lớn:

– Lực Xuyên Sơn Hà!

Trường mâu giờ đã hóa thành trường côn múa lên vù vù quét ngang người Ngao Tử Thanh.

Thiệu Dung quát lớn giơ thuẫn nhằm ngực Ngao Tử Thanh kích tới, tả thủ đẩy ra một đạo kinh phong như núi kích ngang hông, hữu cước quét dung mãnh về phía hạ bàn của Ngao Tử Thanh.

Lưỡi miến đao ở đầu quỹ tiêu phát ra ánh sáng cường liệt như ánh dương quang, bằng một tốc độ không thể dùng ngôn ngữ diễn tả nổi, đánh nhanh mấy cái ở trước mặt sau đó quật ngược về phía sau.

Gần như một lúc với thế đón đó, bước chân Ngao Tử Thanh cũng di động tránh các thế công của đối phương vừa bị hóa giải thì ngay tức khắc chàng đã tấn công tổng cộng ba mươi đao về phía Thuần Mâu Song Hùng.

Không một giây dừng lại, chẳng có thời gian cho cả hai phía suy nghĩ, bằng những hành động theo cảm tính và theo bản năng, thân hình Ngao Tử Thanh lại di động. Quỷ tiêu lại tiếp tục cất lên nhanh nhẹn, trôi chảy như nước, nhanh nhẹn như mây bay. Bằng vào thế phản công đã khiến cho Mâu thuẫn song hùng chống đỡ rồi loạn chân tay.

Ba mươi chiêu đã trôi qua trong nháy mắt, trong thời gian song phương tấn công phòng thủ ấy, không có một giây phút nào để Mâu thuẫn song hùng suy nghĩ.

Thiệu Dung vừa múa thuẫn như bay vừa lớn tiếng quát:

– Sát! Sát! Lột da tên sát thủ này!

Tiếng quát đầy căm phẫn của Thiệu Dung lập tức chìm ngấm trong tiếng kình phong, tiếng binh khí xé gió nghe sắc ngọt, Ngao Tử Thanh sau khi tấn công mười bốn đao và mười một cước, cất giọng âm lạnh nói:

– Nếu hai người có bản lĩnh đó thì cứ giở hết ra!

Thân hình Ngao Tử Thanh như đột ngột đổ nhào xuống đất, chẳng biết có vật gì làm điểm tựa, thân hình chàng quay tròn như một chiếc mâm khổng lồ. Từng tia từng tia sáng công kích liên tục hai mươi một lần về các bộ phận trên người của Mâu thuẫn song hùng. Trong khi đối phương đang cuống cuồng chống đỡ thì thân hình chàng lại cất lên, phóng ra mười cước mãnh liệt chia đều cho hai địch thủ của chàng.

Trường mâu của Thiệu Lực như trở thành cánh tay của Lôi thần, mỗi tư thế quét ra mang theo cả sấm sét, lực đạo đủ để đánh phẳng cả một ngọn núi.

Thiệu Dung liên tục di chuyển trông hệt như một oan hồn phiêu phương giữa nhân gian, chuyển động phiêu phiêu quanh người Ngao Tử Thanh, liên tục hươu thuẫn giáng về phía Ngao Tử Thanh những đòn sấm sét, thế mạnh như núi sập, như sóng biển trong cơn cuồng nộ. Đây chính là một trong những tuyệt kỹ của gã có tên gọi là Khai thiên tịch địa.

Ngao Tử Thanh vận cương khí hộ thể, bao bọc khắp các nơi yếu hại trên người, để cho luồng cương khí di chuyển tự do thông suốt khắp kỳ kinh bát mạch. Thuận theo sự di chuyển tuần hoàn của luồng cương khí, thân hình chàng nhẹ nhàng uốn lượn như con cá kình trườn người qua những đợt sóng dữ dội của mâu và thuẫn.

Thuần Mâu Song Hùng thường tự hào là nhân vật số một số hai của Hoàng Long bảo hoành hành khắp giang hồ hơn hai mươi năm qua hiếm gặp được đối thủ. Cứ nghĩ một người cung đã đủ sức đấu cầm đồng với Ngao Tử Thanh nhưng điều không thể tin được sự thật đã xảy ra, hai người liên thủ mà vẫn không chiếm được thế thượng phong trước Ngao Tử Thanh, thậm chí rất nhanh đã bị đẩy vào thế hạ phong.

Hai người tận lực thi triển tuyệt học, liên tục hoán vị để làm phân tâm đối

phương đồng thời vừa công vừa thủ bảo vệ lẫn nhau. Nhưng tình thế cho đến giờ này vẫn chưa cải thiện được làm cho hai người nổi giận, phần hận đến cùng cực, và đương nhiên trong lòng hai người cung sợ hãi đến cùng cực, dù cho không ai muốn thừa nhận điều đó.

Trận đấu nghiêng trời lệch đất dài đến năm mươi hiệp, qua năm mươi hiệp ấy, cánh tay phải Thiệu Dung bị rạch một đường dài chảy máu lênh láng, còn Thiệu Lực thì vạt áo sau của trường bào bị cắt đứt lúc nào không hay.

Công bằng mà nói cả hai phía đều cảm thấy áp lực từ phía đối phương đè nặng lên ngực mình và mỗi lúc một cảm thấy áp lực ấy dần lớn lên. Trận kịch đấu này có thể nói là vô cùng quyết liệt và tình thế chưa thể nói phần thắng nghiêng hẳn về bên nào.

o O o